

N:o 6

Bergvandraren.

Maestoso.

Nordblom.

Jag står på Alpens höjd; Dof, multrar under
 Min gång är djerf; men skön är banans fria
 Der bor i himmelstet ljus Det hopp, som klarna

mig, Ur låga molnen röjd, Den åska svagheten för-
 rynd och flör är vådens lön. Den feqa mä vid foten
 skall Den dunkla jordens grus. Dops gudaglans i djupet

skräcker, men
 stan-na; På
 ski-ner, Der

blåa ethern doftar
 isens glans, på branta
 hatets arm, bland dunsters

Gröjd Och
 snön Jag
 sus För-

sa-lig-het min
 söker fjellet
 gömd i lömska

själ be-tä-
 gyllne pan-
 buskar svi-

-ker.
 -na.
 -ner.